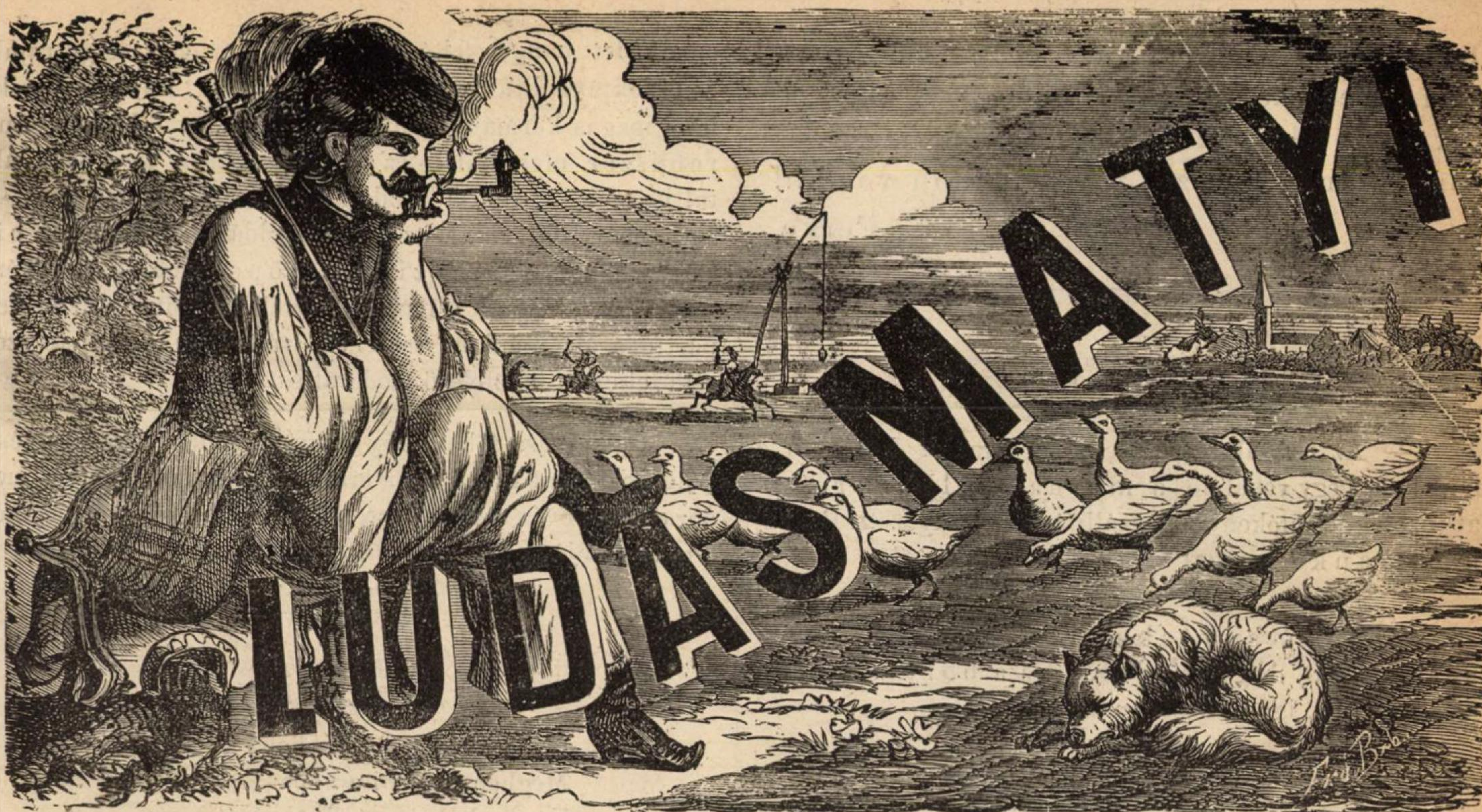

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik **minden vasárnap** ára 3 hóra 1 frt 50 kr.	Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA **városháztér 6. sz.** alá küldendő.	Pest, január 28 1872. **5. szám.**	GYŰJTŐKNEK öt előfizető után *tisztelet-példány jár.* Egyes példány ára helyben : 10 kr.	*Szerkesztői iroda:* VÁROSHÁZTÉR 6. SZ, ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi"-nak van szánva.

Háladal,

énekli a pesti katholikus kaszinó. —

(Ad nótám : megálljon kend Miska bácsi a kereszttel. . .)

Örvendj szent szűz, meg vagy mentve, meg örökre!
Szörnyű nagy vitézek állnak most csürökre,
A szent infallibilitás nagy fegyverét
Forgatván; a korszellemet jól elverik!

Öröm töltse minden pap plébániáját,
Fujván a mindenszentek létániáját,
Hogy támasztott az úr nekünk vitézeket,
Kik pápista karddon tartják hős kezüket!

Viola a clérus commis voyageurje,
Kinek lába mint pipaszár a mely sörgye,
Olyan vékony — nem áll mostan már egyedül,
Két Apponyi vele egy nótát hegedül!

Amiensi Péter immár feltalálta
Bouillon Gottfried s Balduinjét, ezer hála!
Lám! egy piszkos, mezitlábos rongy remete . . .
Maga után két főurat hogy vezete!

Előttünk áll a modern szent Apponyi György
— Ilyen urat nehéz kórság ki ne gyötörj*)
S neki kapván kenetteljes beszédének
Mágnás hangon szóll az egyház hív népének!

Albert gróf szint az Apponyi nemzetségből
Nem marad ki a keresztes dicsőségből,
Szentelt tollat s tintát kapván ős Rómából
Czikkeket ir szentegyházunk táborából!

Ezer hála, száz köszönet a kormánynak!
— Kinek orrára papjaink fittyet hánynak —
Hogy nem látja szentelt hadunk izgatásit,
Vagy ha látja, nem tesz mást, mint nagyot ásit!

Hála nektek szent klastromok, jézsuiták,
Hol teremnek ily főuri neophiták,
Kik neveltek az üldözött szentegyháznak
Fiakat, kik érdekében igy csatáznak!

*) De biz jó volna fiam Ferke, ha egy kicsit megkerülgtné! — Matyi.

Örvendj szent szűz! meg vagy mentve, meg örökre!
Viola mellé két Appony' állt csürökre!!
Kik az infallibilitás nagy fegyverit
Forgatván, a korszellemet nyakon verik!!!

Víg Ferke.

Legujabb pletykák.

+ Az osztrák-magyar vasut-társulat közölvén a lapokban, hogy vonalain a marha szállitásra vonatkozólag jelentékeny árleszállitást engedélyezett: Borsszem Jankó azonnal vidéki körutra rándult.

□ Komócsi Jóska hasonló szándékban lévén, tudtára adatott, hogy az árleszállitás a borjukra nem terjesztetik ki, igy hát otthon maradt. —

X. Ugyan, hogy tudjátok már azt mondani, hogy ez a Borsszem Jankó üres! kezdé a multkor a Deák-körben Wahrmann, im nézzétek milyen jó vicce van itt Berzenczeiről, s ezzel a Borsszem Jankó eme viccét: „a B. J. követe a római pápánál Berzenczei: tegnap ő Tévmentessége által fogadtatván, arra szóllitotta fel, hogy a papucsot csókolja meg. Nem én, viszonzá követünk férfias magatartással, de ha van Tévmentességednek csinos lánya, azt szivesen!" felolvasá. Hát nem jó vicce ez? kérdé. — De jó — felel egy hang, — hanem ez nem Rómában történt, hanem Bécsben, mikor II. József korában a pápa ott volt, s papucsát a főuri körökben házról-házra hordták csókolni, ekkor mondá ezt egy ultramontán mágnás dévaj fia; osztán meg a Saphir-féle „Jüdische Anecdoten" czimü gyüjteményben is meg van, — gondolom mikor a zsidók ellicitálták e gyüjteményt, a Jankó apja is vett nehány példányt belőle — nehogy a közönség kezére kerüljön az időben s most a fia ebből gazdálkodik.

Y. A. Carre-féle lovardáról levén szó egy képviselői körben, X. dicsérte Pinta bohócz ugrásait. Tudnék én ennél különb ugrálókat is — mondja valaki. Ugrálókat? plane többes számban, de már azt szeretnők látni. Erre X. behivá a másik szobából Pulszki Ferencz s Szilágyi Virgil urakat. A jelen voltak hahotázása bizonyitá az állitás igazságát. A rosz nyelvek azt mondják, hogy ez a Hungariában, és pedig a Deák-körben történt volna.

|| A nő emanczipátzió szönyegre kerülvén az országgyülésen, a pesti szabadalmazott nőintézet tulajdonosnék, Linzer Fáni és Levegő Trézsi elnöklete alatt egy küldöttséget menesztettek Thaisz főkapitányhoz, mely küldöttség szónoka Linzer Fáni emelkedett hangon fejté ki főkapitány úr előtt, hogy rájuk és érdektársaikra nézve terhes idők következtenek, ha a magas kormány által oly bölcsen javasolt főispáni rendszer elvettetik, s ez ügy a pestváros képviselői által benyujtandó memorandum értelmében oldatik meg. — Erre nézve ők, mint az ügy megoldási idejére már bizonyosan emanczipált nőpolgárok, egy kérvényt bátorkodnak a mélyen tisztelt főkapitány úr becses pártfogásába ajánlani, ismervén irányukba tanusitott szeretetteljes és lekötelező modorát sat. sat.

+ Thaisz főkapitány a fent tisztelt leendő nőstyénpolgárok iránt mindenkor tanusitani szokott kedves modorával átvevén a kérvényt, megigéré, hogy azt a legmee gebben ajánlandja a t. tanács figyelmébe.

Kádentziák.

Ha kedved jön hébe-hóba
Meghentergőzni a hóba:
Kérdezd Besze elnökségét,
Ó már tudja mesterségét. —
Ha csömört kapsz, s fáj a hátod,
Menj Ujhelyre, majd meglátod:
Egész tested ujra éled,
Kidögönyözik belőled!

Ha óhajtasz egy kis víg tort:
Csak kösd fel a pofa bocskort,
Ordits egy pár „éljent" nekik,
Egész torkod tele töltik. —
S ha megveretésed biztos:
Majd pártfogol a csendbiztos,
Igaz, hogy igy elég piszkos
Mi ez? ha vagy finánczbiztos!

Ein Mann mit drei Gulden.

Adoma

a „Mátyás Diák" jövő számából.

Boltba küldé a mester inasát olajért, — az üveget s pénzt kezébe adá e szavakkal: werds bringen zwei Pfund rafinirtes Oel. — Az inas azonban nagyon is ujoncz levén, nem ismeré még a mü szavakat s a boltban zwei Pfund reformiertes Oelt kért. A mester napa — egy kegyes, misére járó de a jó ó fehér bort módnélkül szerető banya — meg látván a hazatérő inasnál az üveget, gondolván, hogy borocska van benne, kérdé:

— Was bringst denn du?

— Zwei Pfund reformiertes Oel, — felelt az inas.

— Ó heilige Szüllàti! (értsd Szilágyi) was net ausdenken khennen tiese reformierten! man hat nedamohl a Wort g'hert von katholischen Oel, und die hab'n schon a reformiertes!

A helység kalapácsa

Petőfitől.

Hősköltemény 4 énekben.

Harmadik ének.

(Folytatás.)

Oh nagyon is jó szivü közönség,
Különösen ti
Szép lyánykái hazámnak,
Kiket annyira szeretek én,
Hanem a kiktől
Nem nyerek egy makulányi szerelmet, —
Ha szépen kérlek benneteket:
Ugy-e nem fogtok haragudni reám?
Hogy a helybeli lágyszivü kántornak
Szerelemvallásától
S a táncz kellő közepéből
Drága figyelmeteket
A templom tájékára csigázom?
Hol a leleményes eszű fogoly
Épen mostan ereszti
Magát lefelé a harang kötelén,
Valamint leereszkedik a pók
Gyakorta szobám tetejéről
Saját fonalán.

És ime leért,
És kutyabaja.
A kötél ugyan azt akará:
Hogy hála fejében
Hagyná ott bőrét tenyerének;
Hanem a hűséges bőr
Konokúl igy szólt a kötélhez:
„Én ugyan itten nem maradok, —
Avvagy ha maradnom kell,
Hát szinte maradjanak itt
Hús és csont testvéreim is."
A kötél jó szive megindult
E ritka bizonyságán
A szép testvérszeretetnek,
S lemonda kivánságáról.
Már este felé volt.
A nap gombócza piroslott,
Valamint a paprika
Vagy mint a spanyolviasz.
Oh te piros nap!
Mért vagy te piros?
Szégyen-e vagy harag az,
Mi arany súgáraidat
Megrezesiti,
Mint a bor az emberek orrát?
Nem szégyen, de nem is harag az,
Csak én tudom ennek okát,
Én, kit földöntúli izék
Földöntúli izékbe avattak.
Ez vésznek előjele,
A mely még ma lesujt a világra
Miként a mészáros taglója lesujt
Az ökörnek szarva közé.
S nem csak a nap hirdette a vészt,
A már közelállót;
Az egész természet
Elhagyta a régi kerékvágást.
Két kutya, melyek előbb
Őszinte barátságnak
Példái valának hosszu időktől,
Most egymást marta dühödve
Egy nyomorú juhbőr-darabért,
Mit a mészárszéknek előtte találtak,
S még száz ily példát zengene lantom,
Melyek mind iszonyú pusztúlást
Jóslának a földnek,
De csak a legnevezetesbet
Közleni légyen elég!
A lágyszivü kántornak felesége
Ma nem ivott meg többet
Egy meszely pálinkánál.

Igy állt a világ,
A midön a szentegyházi fogoly
Elereszté a mentő kötelet,
S ekképen szóla magában:
„Lenn volnék. . . .
Hála a mennyek urának.
Most egyenest a szemérmetes Erzsókhoz.
Ó szemérmetes Erzsókom!
Szívem mühelyének
Örök árendása te! nemde
Vársz epekedve reám s
Valamint én várom a tiszteletestől
Kontójának megfizetését,
Melyért nála hetenként
Kunyorálok hiába!
Nem fogsz te sokáig várni reám;
A szerelem lesz sarkantyúm,

Hozzád rohanok,
Mint a malaczok gazdasszonyaikhoz,
Ha kukoriczát csörgetnek.“

Még bé sem fejezé
Költői beszédét,
S íme rohant a szemérmetes Erzsókhoz,
Mint a malaczok gazdasszonyaikhoz,
Ha kukoriczát csörgetnek,
A midőn megfogta kilincsét
A kocsmai ajtónak.
Ketyegett hő szive erősen
Üdv-kéjek gyönyörétől,
A mint benyitott a terembe,
A tánez még egyre dühöngött,
S csak a béke barátja,
Bagarja, vevé őt észre,
S őszinte örömmel
Idvezlette, kiáltván:
„Jó napot adj isten,
Pejenady kóma!“
(Mert ő, a nagy férfiú, volt ez,)
„Jó napot adj isten;
Hát kelmed is eljött?“

Ezek voltak szavai
Bagarja uramnak,
A béke barátjának,
De a széles tenyerű Fejenagy,
A helység kalapácsa,
A „jó napot adj isten-re
Nem mondta: fogadj' isten“,
Nem mondott semmit,
De nem is hallotta beszédét
Bagarja komájának,
Dehogy hallotta, dehogy!...
Ő csak látott —
Oh mért kellett látnia ekkor?
Mért nem született vakon inkább?
És átaljában mért született?....
Ott látá térdepelésben
A helybeli lágyszivü kántort
A szemérmetes Erzsók
Ötvenöt éves lábainál.
E látványra szivét.
A tiszta szerelmü szivet,
Pokolbeli kinnak
Százharminczhatezer bicskája
Hasitotta kereztül,
S fölgyujtá agyvelejét
A haragnak czintmasinája legott.
Mint prédájához a macska,
Zajatlan léptekkel
S messze égő üszkével
Sompolygott a lágyszivü kántor
Háta mögé.

A ki titokban
Gyötrődő szive érzelmét
Ekkép foglalta szavakba:
„Szemérmetes Erzsók,
Koronája az asszonyi nemnek,
S kezelője a bornak
S a pálinkának!
Lesz-e engedelem számomra szivedben,
Ha lelkem tartalmát
Előtálalni merészlem?...
De nekem már mindegy, akár van,
Akár nincs engedelem számomra,
Kimondom: Mi furja az oldalamat.
Kimondom, igen,
Nem holmi czikornya-beszéddel,
De az érzés egyszerű hangján:
Keblem kápolnájában
A hűséges szerelemnek
Az öröklétnél
Félrőffel hosszabb gyertyája lobog,
Szent lobogással.
S éretted lobog az,
Ó szemérmetes Erzsók!
S ha meg nem koppantod
A viszonszerelem koppantójával:
El fog aludni életem!...
Itt várom iléletemet;
Most, rögtön, ezennel
Mondja ki szúz ajakad:
A reménység zöld koszorúja
Övedze-e homlokomat
Vagy a kétségbesésnek,
Bunkósbotja
Üssön agyon?...“

„Én ütlek agyon . . . .
Én vagyok a kétségbeesés!“
Szólt . . . . nem! mennydörgött egy hang,
A széles tenyerü Fejenagynak hangja:
S széles tenyerével megragadá
A lágyszivü kántor gallérját,
S fölemelte a térdepelésből
Hogy talpa sem érte a földet;

Aztán meg letevé,
Hogy az orra is érte a földet.

„Én ütlek agyon . . . .“
Folytatta tovább
A széles tenyerü Fejenagy,
„Én morzsolom össze
Csontjaidat,
Mint a malomkő
A búzaszemet!
Hogy mertél . . . . de előbb
Téged vonlak kérdőre, ó Erzsók!
Mondd meg nekem azt:
A hütlenségnek fekete posztaja
Vagy az ártatlanságnak
Patyolat lepedője takarja e lelked?
Oh, szólj nekem erre!“
A szemérmetes Erzsók
Nem szóla reá,
De tengervizszínü szemének
Bájdús kifejezéséből
Ezt silabizálta ki mennyei kéjjel
A széles tenyerü Fejenagy:
Helységünk kalapácsa
S csapra ütője szivem hordójának!
Még kétkedel? . . . .
Ártatlan vagyok én,
Mint az izé . . . .

Izenet.

Dobsa Lajos urnak, az országgyülésen jan. 15-én tartott beszédére.

Hát azt a füzfán fütyörésző sárgarigókiáltotta fekete retken izmosodott kinszenvedését az urnak! azt mondja az ur, hogy minálunk pálinkába fulasztják a korteseket mint a muzeumba a békát, meghogy nekünk adatván a spiritus a múzeumba szánt halak a mi bográcsainkba kivánkoznak? Hát osztán, ha oda is? mi gondja az urnak? osztán micsoda beszéd az? hisz azt minden magukféle jóravaló ember tudja, hogy a halra nem pálinka, hanem bor dukáll, mert különben azt gondolja az a hal, hogy kutya ette meg! No! hiszen imádkozzék az ur a szent patronusának, hogy valamikor erre mi felénk ne találja vezérleni, mert ugy ki nyujtóztatjuk mint a fülekiek az ürgét, a miért a mi főtutorunkat igy ki merte figurázni. — Azért is éljen a Pulszki, mind a kettő, — meg a Lónyai is ehéhéhéhéljen!!!

A nódrági fülesek.

Zsidó költészet.

The vagy a drága khincs nekhemnek
Theneked fájja a szivemnek
Ülelj hát enghem thégedhez,
Én megh thégedet engemhez.

Dunaföldvári képek.

Szellemi huszonöt.

(Ajánlva Hámtartó Emiliusz urnak.)

Ha számtartó, ha a fene,
Aló! a deresre vele!
Lakoltassuk meg a kevélyt,
Ki meggúnyolja a szegényt!

— De halld tovább bűnlajstromod.
(Ne félj, kapsz reá flastromot!)
Sáfár volnál, — zsebed tele!
Ez vagy? az vagy? bánja fene!

Jó gazdádat húzod, lopod;
Ezért van annyi vagyonod.
Emberséged levetkezed;
S tilosba jár a két kezed.

Még ez hagyján nyomorult dús!
De halld, mit vall rád a koldus:
Szegénységét kigunyolád!
— Olvasatlan huszonöt rád.

Vágd kisbiró, vágd poéta!
(Nem nevetség ez, nem tréfa!)
Pecsovits! im a huszonöt
Reménylem, hogy meg köszönöd?

Nándor Szabó.

Belák Berczi köszönete s imája

a minden Horvátok Horváth Döméjéhez.

Nagyságos uram az emeleten!

Lehetlen el nem fulladnom azon valódi öröm érzetében, hogy nagyságodat valóban meghallgatta Bittó miniszter akkor, a midőn nagyon kicsi személyemet, a törvényszéki birák kinevezése végett neki oda dobta.

Hidje el tekintetes ur, hogy soha senki nagyobb meglepetésbe nem részesült mint én, mikor haszonvehetlenségemet több értelmetlen barátimmal együtt, a kinevezettek sorában olvastam. Azon a nap nem tudtam enni, hol nevettem, hol ordítottam, hol házról házra hordtam a kinevezést tartalmazó lapot. Végre ugráltam, deliriumba estem, kopott ruháim közt válogattam, czilindert tettem fejemre, pantalónt vettem fel, mignem legnagyobb örömeimnek az adott kifejezést, hogy én is a muszka vezetőkként jól fizettetem.

Most már bátran vadászgathatok, nem rettegem többé a pimasz kecskeméti nép boszúját, mely legközelebb a közigazgatási tisztviselők választása alkalmával okvetlen bekövetkezett volna.

Azt az egyet mindazáltal fájlalom, hogy az érdemtelen és érdemetlen hivatalnokok sorából ezúttal Bódor Sándor halottkém kihagyatott. Pedig emlékezhetik nemzetes ur, hogy ön mellett, habár ő reája nem hallgatva ugyan, de sokat szájaskodott. Őt legalább törvényszéki kályha fűtőnek kellett volna kineveztetni, mert biz isten a mint most Kecskemét városa képviselői választására szervezte magát a nép, Bódor Sándort csamangónak sem választják.

De hát utoljára is köszönje e megvettetést maga magának. Miért adta el havi nyugdiját hétfelé ugyanazon időben? és miért nem hagyott békét azoknak a becsületes embereknek, kiknek ő még csak csizma tisztitójok sem lehet. A kocsmai tartozásokról különösen nem kellene megfeledkeznie, mert ott legjobban elbeszéllik azt. Óh Tomaskó! Tomaskó! te legtöbbet tudsz mindezekről.

Én semmi befolyást sem gyakorolhatok arra nézve, hogy ő valami lehessen. Hanem te kedves Döme barátom! mióta rád pazarolta bizalmát a kecskeméti nép, te oly álláspontra küzdötted fel magadat s oly anyagi jóléttel vert meg a gondviselés, hogy Bódort számadó juhászod segédjének — a mire én számitottam — kinevezheted. És ezt kell, hogy mielőbb megtedd. Most pedig az én istenem áldása lebegjen jó távol körülötted irántami figyelmedért. Több éveken által lásd még az északi fényt, mely épen oly csalóka és különös, mint a te politikád.

Legyenek több rendbeli házi isteneid, kik idehaza nem léted alkalmával mocsoktalan házad környéke körül híven őrködjenek. Ezeket a jókat kivánja teneked pajtás

Belák Berczi,
a kecskeméti törvényszék terhére kinevezett tanácsbiró.

Hogy tanúlta meg a zsidó leány ezt a notát:

Nézz babám á szemembe
Mit olvasol belőle?
Ugy é ezt mondja? úgy e azt mondja
Te vagy az angyalok ragyogó csillaga.

Nézz babám a szemem közt
Mit olvasolsz belőle.
Úgy é azt nézelsz?
Te vagy az angyalom ropogós csillagom.

Hasli Mózes phulithikális és khültüi levele.

Khedves Motyi!

Engegygy, hodj mielött thullamat bele márthonék kholomárisba, kisudrum phenderküicem az én bojuszát madjarus korikhára, s azotán ojy kikherekiccsem edj épületes dolt versi zengelményekben így:

Megveszhett a világ . . . .

Megveszett a világ . . . Mint edj rungyus khapcza,
Mit a zsidú jerek sipulásért khapja,
Eladú a lélek igen ulcsú árban:
— Veheti a Bittú négyet is edj számban

Megveszett a világ . . , A khaputrák alatt
Nem a régi fajtha jú madjarsziv dagad:
Urasági rendbül sukan dezerthálták:
Baluldali K r i s z t h u s t megkhüpték, otálthák.

Megveszett a világ . . . Asztat veszek észre,
Hodj a madjar pharaszt suká théri észre,
A hivathalnuk ur, a khinek van haszna,
Hajthat ütet bátron cselüre, meg hajszra.

B a l u l d a l i s á g b u l j u b b r a vihet ütet,
Schmerling és Bach-féle nyeregben ráülhet,
Alkutmángy, s szobodság hodj van milyen drága
Nem ismer aszt, s lenyel a khurtes puhárba?

Szegin phoroszt ember! szegin phoroszt ember!!
Ha te igy cshelekszed, igy mesélem khenddel:
„Egyczer vult edj ember, szokála vult khender,
Khüzel vult a thenger, bele hult az ember.“

Bizuny the is járud ekép nem sukára,
Hazád elburitja az adússág árja,
S egyszer csak aszt veszel észre, hodj a szhakál
S khesertü levelet ogyancshak issza már.

A mig fuldukulva szulsz: „uram Kosoth! segits, —
Elthünte én thülem a barum, és a kincs“
Majd rühügi théged ju khedvében thávul,
K h e r k h a p o l y i Nué bárkhó-polathábol.

Hasli Muzes m. k.
madjar izraelitó naturál puét.

Baranyai paprikák

szentelt vizzel felceresztve.

Van nékem egy Flóri pap urambátyám, a kivel már minden megtörtént, csak még egy nem.

Az igaz hogy szerencsétlen egy flótás, minden lében kalán tud lenni, de mindenbe is bele törik a kése.

Badarságaiból ime egy pár.

Nem régiben az én pap uram bátyám czirmos cziczuskája lakadalmat tartott, persze a szomszéd gavallér is hivatalos volt s részt is vett a mulatságban. A zajos konczert annyira sérté az én urambátyám füleit, hogy kezde azon gondolkozni, hogy mi módon szabaduljon meg a kellemetlen vendégektől. Fogta tehát gyilkoló szerszámát, egy perkusszziós disznólábat, s beleköhint a vigadó kompániába; és leghübb házi őrét, a mely legalább is a vigadóktól tiz ölnyire vonított, ugy trefelte nyakszirten, hogy a Bodri egyet se rugott többé.

Egyik baj a másikat éri. Esketésre gyült be a lakadalmas nép.

A házasulandó pár már le is térdel, összve is boronálja őket az én urambátyám, következik a szokásos eskü: hát akkor veszi észre urambátyám, hogy a kis Jézuska nincs az oltáron, hogy az ujpár három ujját rá illeszsze. Mert hát letörvén a feje, oda volt az ezüstmüvesnél. Mit volt mit tenni, megesküdtette őket a Jézuska nélkül.

Hála köszönet Bittó Estván

igazságügyminiszter urhoz.

Szörnyü nagy hálámat rovom le ezuttal nagyméltóságod előtt, mivel hogy engemet almási járásbirónak, P. Mitrus kedves druszámat pedig zentai aljárásbirónak méltoztatott kegyesen kinevezni. Igaz ugyan hogy ezért sokat lótottam, futottam, de ez mind semmi azon végtelen kegyelemhez képest, melyben részesültem.

Mert sem czigány természetemről többek által kiállitott bizonyitványt — sem ügyvédi oklevelemet nem mellékeltem alázatosan benyujtott folyamodványomhoz És mégis járásbiró lettem!

Óh határtalan kegyelem, mellyért örök hálával tartozom.

Azonban ha valakibe kétely támad az első qualifikatiom iránt, hivatkozom Árva Pistára, kinek ügyében természeti tulajdonságomat birói hatalmammal a legfényesebben igazoltam: mert én a törvényes jogot önkényé, az önkényt pedig törvényes joggá tudom avatni! azaz: ha akarom vemhes, ha akarom nem vemhes.

Ami pedig ügyvédi oklevelemet illeti, azt felmutatom ha megtalálom.*)

Végre engedelmetkérek nagy méltóságodtól, ha holmi csipri csupri magán ügyeim végett járásbirói állomásomat azonnal el nem foglalhatom! avagy müködésemet meg nem kezdhetem, mert hiába! prima persona sum egó.“

Amit azonban elmulasztanék, azt kettőztetett szorgalommal igyekezni fogok helyre hozni, mert elvem a h a l a d á s, és s z o r g a l o m! habár soha mit sem dolgozom.

Maradi Jeremias,
rectius: **Austinovits Miksa.**

*) Úgy vagyunk értesülve, mintha nem is lett volna. M a t y i.

Hogy fináncczolták meg Ludas Matyit?

(az az nem a Matyit, hanem csak a borát.)

Egyik, kitünő borairól hires előfizetőmnek annyira megnyerte tetszését a Matyi uj évi első számában megjelent„ hivatalos á t a d á s“ feliratu kép s az alatta lévő rigmus, hogy a midőn azt elolvasta, igy kiáltott fel: No Matykó! ezért megérdemelsz neved napjára 50. butellia borocskát a javából.“

Magyar ember szavát tartja, a mit igér meg is adja, (nem én mondom ezt, hanem Bónis Laczi, Mezőssy Laczi és Mándy Péter.)

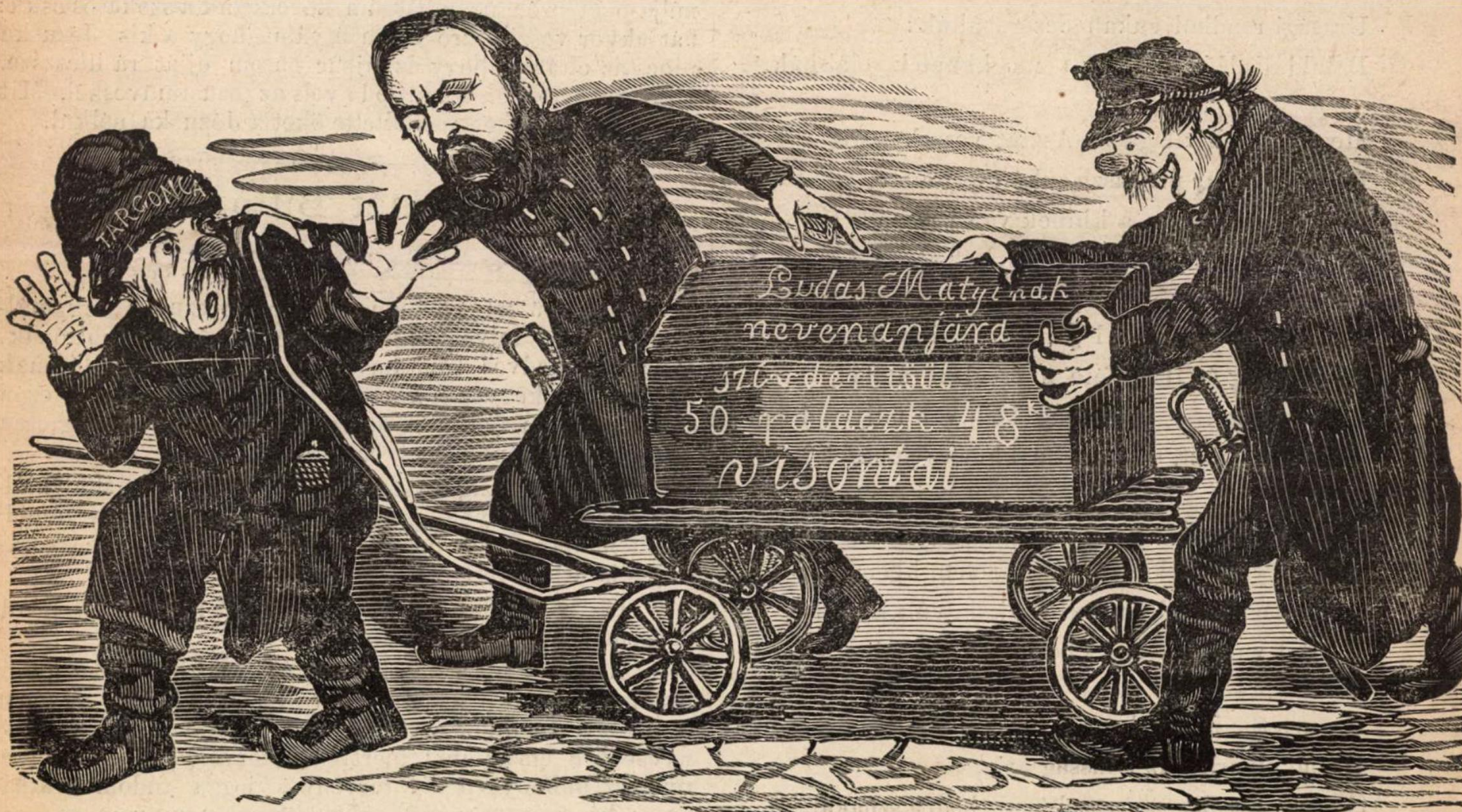
Az én derék előfizetőm is ugy tőn, mint gondolá, kiadta pinczemesterének a napi parancsot, hogy pakoljon be egy kisztlibe 50 flaska visontait s per „Eil gut“ irányittsa azt Ludas Matyihoz, Pest, városháztér 6. sz. alá.

Megkapom az avisót . . „egy kisztl 174 ℔. Gondolva, hogy valami olyasféle kolbász és hurka hüvelyes veteményt tartalmaz a láda, mely ilyen locspocs időben meg is romolhat, lóhalálában szalasztottam egy hordárt a losonczi pályafőhöz.

Egyszercsak jő a hordár és szól: „Baj van uram? baj“ Hogyhogy? „Hát a vámháznál elkonfiskálták a ferslágot.“ Kik? „A fináncok.“ „Hát aztán miért? „Hát mert a bortól accizt kell fizetni.“

Enyje azt a kertikaporral betüszerezett megkergepalizott árgyélussát annak a fináncznak, hát aztán menyi az az acciz?

A biz uram! 2 fr. 79 kr. Először még három szorosan megakartak strófolni, mert hát már a lineán belől voltam, mikor nyakon ragad egy nagyfejü fináncz.

Viszszavittek a vámházhoz, felfeszitették a ferslágot, megolvasták az üvegeket s vagy egy félórai irkálás firkálás után kisütötték, hogy a borért járna 2. fr. 79 kr. acciz, de mivel én beakartam csempészni, tehát háromszorosan kell megfizetni.

Végre is még egyszer elolvasták az urnak nevét s akkor azt mondták, csak menjen maga és hozzon 2 fr. 79 krt, akkor aztán viheti a ládát tovább.

Mi a menkü csak a ládát, hát a bort?

„No azt is, hiszen nem a ládát? hanem a bort fináncolták meg“ okoskodék az én hordárom.

Hát csak hozza szaporán, itt a pénz. Igy most én aligha nem kétszer fináncolt bort iszom.

Azért is igen szépen megkérem az én jó ismerőseimet, kik adandó alkalommal afféle búfelejtető fluidumokkal örvendeztetnek meg, irják fel a hordóra, vagy az üvegekre ezt a szót:

„L ő r e“

ettől még a közösügyes törvény értelmében sem vehet accizt a fináncz, de még maga Kerkápolyi fináncminiszter sem.

Ludas Matyi.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly. Pest, 1872. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úriutcza 7. a.